

eller sligt, vilde være lidt betænkelig ved at stemme derfor. Jeg tror, det vilde være en væsentlig Drivfjeder for os til at faa Sagen gennemført, om der forelaa bestemte Tilbud paa disse Arealer. Jeg tror at vide, at der ikke vil hengaa 10 Aar, inden de kunne stilles til Raadighed. Maaske vil det dog kun være Tilfældet med nogle af dem. Der foreligger fra Sekretæren i Kommissionen Beregninger over disse Arealer, der er lagt en Plan, hvori baade deres Beliggenhed og Pris er taget med i Betragtning, og efter det Kendskab, som jeg har til de Priser, der ere betalte og endnu betales i Kjøbenhavn, tvivler jeg ikke paa, at Priserne ikke ville blive ringere, selv om der tages Hensyn til den Rentegodtgørelse, som maa indrømmes, indtil Grundene kunne benyttes. Vi have jo set private gennemføre store Foretagender her i Byen, der have været mange Aar, og jeg er temmelig sikker paa, at naar vi nu gaa til at gennemføre noget, der i første Instans har de kjøbenhavnske Interesser for Øje, vil der nok findes Folk, som ville træde til. Jeg takker, som sagt, Ministeren for, at Sagen vil blive undersøgt, og jeg tvivler ikke om, at der nok skal komme Tilbud frem.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Statstilskud til „de fattiges Kasser“.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 1269 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Det foreliggende Lovforslag er i det andet Ting indbragt ved privat Initiativ og der enstemmig vedtaget. Det er enstemmig vedtaget, efter at Ordførere for alle Grupper havde udtalt deres ubetingede Tilslutning til det, og det banker altsaa nu paa Landstingets Dør under de bedste Auspicer. Forslaget selv er kort og enkelt og kræver ingen lang Forklaring. Det

bestemmes, at Staten fremtidig skal kunne yde i Bidrag $\frac{1}{3}$ af det, der i Sognene tilskydes til de fri Fattiggasser, dog saaledes, at Statens Bidrag ikke maa være højere end 10 Øre pr. Indbygger. Det bestemmes dernæst, at Kommunerne skulle have Til-ladelse til at yde Tilskud til de fri Fattiggasser uden at indhente Amsraadets Approbation, saaledes som det nu er Reglen efter Landkommunalloven. Endelig tager § 3 Hensyn til, at der i Kjøbenhavn ikke findes en Institution som de fri Fattiggasser i Købstæderne og paa Landet. Det bestemmes derfor, at det skal være Kommunalbestyrelsen tilladt at yde Bidrag til Foreninger med velgørende Øjemed. Kjøbenhavns Kommune har saa ogsaa Adgang til at faa $\frac{1}{3}$ af dette Tilskud, inden for den fastsatte Grænse af 10 Øre pr. Indbygger, refunderet af Statskassen. Jeg skal endnu kun erindre om, at Forslaget om Statens Støtte af de fri Fattiggasser til deres samfundsgavnlige og heldbringende Virksomhed allerede adskillige Gange har foreligget Rigsdagen, nemlig det andet Ting. I Samlingen 1879—80 indbragtes der privat et Forslag i Folketinget, ligeledes i Samlingerne 1887—88 og 1888—89 og flere andre Gange. Det Forslag, der imidlertid tilsigtede at yde langt det største Bidrag, som stillede langt det rundeligste Pengebidrag til de fri Fattiggassers Bestyrelsens fri Raadighed, indbragtes ikke ved privat Initiativ, men fremsattes den 6. Oktober 1886 af Regeringen, nemlig af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), den daværende Finansminister. Denne Tanke, at komme de fri Fattiggasser til Hjælp, har saaledes tidligere været ført frem baade af Regeringen og ved det private Initiativ, og forhaabentlig vil Tiden nu være kommen til denne Tankes Realisation. Jeg skal med disse Ord anbefale det foreliggende Forslag til det høje Tings Velvillie.

Estrup: Vedtagelsen af dette lille Lovforslag, der jo er fremkommet ved privat Initiativ i det andet Ting, vil bevirke, at de fattiges Kasse, saaledes som den blev opfattet ved Udstedelsen af Loven af 8. Marts 1856, fuldstændig skifter Karakter. Det vil erindres, at den fri Fattiggasse kom til Stede derved, at de frivillige Bidrag gennem Tavlepenge i Kirkerne, som hidtil havde haft anden Anvendelse og ikke mere kunde faa denne, blev hen-viste til at kunne samles i de fattiges Kasse for at anvendes til fri Fattighjælp. Det var Hovedsynspunktet. Den første Paragraf i hele Loven taler jo ogsaa om